

POMLADNA PESEM 1944

Prišla bo ura, ko bo treba iti:
nihče ne ve, ne kam in ne zakaj,
peknel nasilja, kletev in izdaj
se bo odprl v podobi grozoviti.

Zaman bile vse radostne so sanje,
zaman zaupanje zgubljenih dni.
Kje so nekdanje luči, da jih ni?
Vemo za vse: mrak se bo zgrnil nanje.

O to prekletstvo, ko bi hotel rasti,
razpeti sile, kot napne se lok,
zoreti hrepeneč v zaključen krog,
pa moraš brez besede bedno pasti.

Šel bom brez pesmi, ki jo čutim v sebi
in ki je zrela, da se razcvete,
še gnev in jeza, ki po meni vre,
še ta dva, slutim, bosta ostala tebi,

uboga zemlja, ki sem v te položil
ljubezen svojo, polno nad, strahu,
da ozdravela bo v pomladnem snu.
Nikomur ne bom svoje bede tožil.

Bog vedi, kdaj že vse sem bil izgubil.
Morda v molčanju mrtvega srca
spet pesem vdano mi zatrepeta.
Povedat pridem, ko jo bom obudil.

Ivan Hribršek